

Arrest

nr. 65 182 van 27 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 april 2001 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. GÜNER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 23 juni 2010 een visumaanvraag kort verblijf in bij de Belgische ambassade in Ankara, om haar zoon te bezoeken in België. Met een beslissing van 13 september 2010 wordt het visum verleend.

1.2. Op 28 september 2010 komt de verzoekende partij aan in België.

1.3. Op 28 oktober dient de verzoekende partij een aanvraag in voor het bekomen van de verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn, in functie van haar zoon.

1.4. Op 24 maart 2011 wordt de bestreden beslissing genomen. Die luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 28.10.2010 door D., H. geboren te (...) van Turkse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt slechts één stortingsbewijs voor dd 27.11.2009. Enkel op basis van dit ene stortingsbewijs kan men bezwaarlijk stellen dat betrokkene aangetoond heeft in ten minste de 6 maanden voor de aanvraag ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt een arbeidscontract van de referentiepersoon voor dd 02.12.2010. Gezien het feit dat dit arbeidscontract afgesloten werd na de aanvraag gezinshereniging, er geen loonfiches werden voorgelegd en evenmin bewijzen van een vroeger inkomen wordt voorgelegd, kan niet nagegaan worden of de referentiepersoon op heden over een stabiel en voldoende inkomen beschikt om betrokkene effectief ten laste te nemen en te voorkomen dat betrokkene ten laste valt van de openbare overheden.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending opgeworpen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt uiteengezet als volgt :

“a)

Verzoekende partij deed op 28/10/2010 een aanvraag tot vestiging; en voegde bij zijn aanvraag de vereiste documenten.

Verwerende partij meent onterecht dat:

‘[...] Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt slechts één stortingsbewijs voor dd 27/11/2009. Enkel op basis van dit ene stortingsbewijs kan men bezwaarlijk stellen dat betrokkene aangetoond heeft in ten minste de 6 maanden voor de aanvraag ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon. [...]’

Verwerende partij verwijst naar STUK 2, maandelijkse geldoverdrachten van de referentiepersoon naar verzoekende partij gedurende een ononderbroken periode van 11/2009 t.e.m. 09/2010, in totaal dus ELF MAANDEN.

In oktober 2010 werd dan de aanvraag ingediend voor vestiging.

De bestreden beslissing schendt aldus bovenstaande artikelen, nu de opgelegde motivering in de akte NIET ENKEL de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, zij moet OOK AFDOENDE ZIJN.

De motivering die wordt gegeven aan de beslissing is niet afdoende, gezien de referentiepersoon aan de verzoekende partij wel degelijk gedurende ELF MAANDEN LANG gelden heeft overgemaakt. Dit toont duidelijk aan dat verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon. Deze documenten - STUK 2 - werden ook overgemaakt aan verwerende partij. Het is merkwaardig dat zij enkel zouden beschikken over één transactie dd. 27/11/2009?!

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

b) Verder meent verzoekende partij dat:

‘[...] Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon. betrokkene legt een arbeidscontract van de referentiepersoon voor dd 2/12/2010. Gezien het feit dat dit arbeidscontract afgesloten werd na de aanvraag gezinshereniging, er geen loonfiches werden voorgelegd en evenmin bewijzen van een vroeger inkomen wordt voorgelegd kan niet nagegaan worden of de referentiepersoon op heden over een stabiel en voldoende inkomen beschikt om betrokkene effectief ten laste te nemen en te voorkomen dat betrokkene ten laste valt van de openbare overheden. [...]’

Aan verzoekende partij werd enkel gevraagd om de inkomsten van de referentiepersoon van de voorbije drie maanden voor te leggen, nooit werd enige vraag gesteld naar voorgaande loonfiches. Verzoekende partij kon aldus ook niet weten dat bijkomende documenten aangaande de inkomsten van de referentiepersoon dienden te worden voorgelegd. De referentiepersoon is werkzaam als vrachtwagenchauffeur en verdient in dat verband gemiddeld 2.000 euro per maand, wat ruim voldoende is voor een gezin bestaande uit een echtgenote, twee kinderen en ouders: $[725 \text{ euro} + (5 * 242) = 1935 \text{ euro}]$ volgens de berekeningswijze van verwerende partij. (STUK 8)

Er werden door verzoekende partij inkomen van drie maanden voorgelegd, werkloosheidsvergoedingen die de referentiepersoon heeft ontvangen in de periode net voor de aanvraag. Dit weerspiegelt echter niet de normale inkomstensituatie van de referentiepersoon. De referentiepersoon heeft ook voor de zomer gewerkt als vrachtwagenchauffeur en na een korte periode van werkloosheid van ongeveer vier maanden opnieuw is hij opnieuw beginnen werken als vrachtwagenchauffeur, een functie waarvoor er altijd grote vraag naar is m.n. een knelpuntberoep. Het is ondenkbaar dat de referentiepersoon geen stabiel of geen voldoende inkomen zou hebben. De werkelijkheid spreekt dit duidelijk tegen...

Verzoekende partij legt STUKKEN 3, 4 en 5 voor. Deze documenten geven aan hoeveel de referentiepersoon voor en na de aanvraag verdiende en op heden nog altijd verdient. Zelfs meer, er wordt hem een nieuw arbeidscontract beloofd.

Rekeninghoudend met wat er hierboven vermeld werd, meent verzoekende partij dat er absoluut geen sprake kan zijn van een redelijke behandeling van zijn aanvraag waardoor het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden. Het is duidelijk dat verwerende partij niet met alle feitelijkheden heeft rekening gehouden.

Verweerder dient op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel zijn motivering te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Er werd een beslissing tot weigering genomen op basis van ONJUISTE FEITEN en op basis van ONVOLLEDIGE INFORMATIE, zonder dat aan verzoekende partij ook maar de vraag werd gesteld om de inkomsten van de referentiepersoon nader te verduidelijken. Verzoekende partij kon er zoals elk zorgvuldige persoon vanuit gaan dat de documenten aangaande de inkomsten van de laatste drie maanden zouden volstaan.

Er is aldus duidelijk sprake van schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

BESLUIT:

Verzoekende partij meent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing dient uit te oefenen. Dit houdt in dat de Raad dient na te gaan of verweerder bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke en juridische gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet een onredelijk besluit heeft genomen en of de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van de algemene rechtsbeginselen niet geschonden zijn.

Zoals hierboven toegelicht is er een schending van de supra opgesomde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekende partij heeft alle geldoverdrachten voorgelegd, doch verwerende partij verwijst naar slechts één geldoverdracht, wat door verzoekende partij wordt weerlegd (STUK 2), en verder is verzoekende partij niet in kennis gesteld van het feit dat de inkomstengegevens van de referentiepersoon onvolledig waren en kon aldus het dossier niet verder vervolledigen.

Verder dient niet uit het oog te worden verloren dat verzoekende partij reeds geruime tijd samen met de referentiepersoon verblijft en aldus dient te worden beschouwd als ten laste van de referentiepersoon. (STUK 1, uittreksel uit bevolkingsregister) Dit wordt in de praktijk ook zo aangenomen door verwerende partij (STUK 8). Verzoekende partij stelt zich dan ook de vraag waarom verwerende partij in huidig geval niet tot een dergelijk besluit komt, een dergelijke motivering vindt men niet terug in de beslissingsakte."

2.2. De verzoekende partij geeft geen enkele indicatie omtrent de wijze waarop de bestreden beslissing zou zijn genomen met schending van de rechten van verdediging, zodat dat middelonderdeel niet ontvankelijk is.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.4. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing is opgebouwd uit twee motieven –blijkens de bewoordingen in het verzoekschrift gekend door de verzoekende partij, zodat op

dat vlak het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt- die haar elk op zich kunnen dragen, wat impliceert dat indien één van deze motieven overeind blijft, het andere als overtuigend moet worden beschouwd omdat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot de vernietiging van de aangevochten akte.

2.5. Ten aanzien van het motief in de bestreden beslissing zij niet afdoende heeft aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon omdat een arbeidscontract werd afgesloten na de aanvraag tot gezinshereniging, er geen loonfiches werden voorgelegd en evenmin bewijzen van een vroeger inkomen worden voorgelegd zodat niet kan worden nagegaan of de referentiepersoon op heden over een stabiel en voldoende inkomen beschikt, doet de verzoekende partij in essentie gelden dat haar enkel werd gevraagd om de inkomsten van de referentiepersoon van de voorbije drie maanden voor te leggen en dat nooit enige vraag werd gesteld naar voorgaande loonfiches. Zij kon dus niet weten dat bijkomende documenten moesten worden voorgelegd. Uit het door haar bijgevoegde stuk 8 blijkt dat de referentiepersoon als vrachtwagenchauffeur een inkomen heeft van gemiddeld 2000 euro per maand, wat ruim voldoende is voor een gezin bestaande uit een echtgenote, twee kinderen en ouders.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd verzocht ten laatste op 28 januari 2011 de volgende documenten over te leggen "attest onvermogen + bewijs geen eigendommen – bewijs financiële steun in het verleden – bewijs inkomen (loonfiches + arbeidsovereenkomst) zoon – bewijs niet ten laste zijn OCMW, ziektekostenverzekering (SIS-kaart)".

De verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd waar zij stelt dat enkel werd gevraagd om de inkomsten van de referentiepersoon van de voorbije drie maanden voor te leggen. Immers werd in het algemeen gevraagd naar bewijzen van het inkomen van haar zoon in de vorm van loonfiches en een arbeidsovereenkomst. De verzoekende partij kent de motieven van de bestreden beslissing en betwist voorts niet dat zij geen loonfiches heeft voorgelegd, meer nog, zij erkent dat zij een bewijs heeft voorgelegd van werkloosheidsvergoedingen die de referentiepersoon ontving in de periode net voor de aanvraag en stelt uitdrukkelijk zelf dat dit niet de normale inkomstensituatie weerspiegelt. In die optiek kan de verwerende partij bezwaarlijk een kennelijk onredelijk handelen of een gebrek aan zorgvuldigheid worden verweten waar zij in de bestreden beslissing stelt dat aan de hand van de voorgelegde stukken niet kan worden nagegaan of de referentiepersoon op heden over een stabiel en voldoende inkomen beschikt om de verzoekende partij effectief ten laste te nemen ten einde te voorkomen dat zij ten laste valt van de openbare overheden. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat en om welke reden deze motivering niet afdoende zou zijn, in het licht van de door de verzoekende partij bijgebrachte stukken. Waar zij overigens nog stelt dat zij ervan kon uitgaan dat de documenten aangaande de inkomsten van de laatste drie maanden konden volstaan en haar door de verwerende partij niet werd gevraagd om de gegevens met betrekking tot de inkomsten nader te verduidelijken, dient enerzijds te worden gewezen op hetgeen hierboven reeds werd gesteld met betrekking tot de door de verwerende partij uitdrukkelijk gevraagde bewijzen, en anderzijds op het feit dat diegene die een aanvraag indient de bewijslast draagt om de aanspraken die hij maakt te ondersteunen met aannemelijke elementen. De verwerende partij kan derhalve niet worden verweten dat zij, na de duidelijke vraag om bewijzen de verzoekende partij niet nog eens zou hebben gevraagd om nadere toelichting.

De verzoekende partij doet thans gelden dat de referentiepersoon zowel voor de zomer als na een korte periode van werkloosheid heeft gewerkt als vrachtwagenchauffeur, een knelpuntberoep, zodat het ondenkbaar is dat hij geen stabiel of voldoende inkomen zou hebben. Zij voegt bij haar verzoekschrift een aantal documenten die aangeven hoeveel de referentiepersoon voor en na de aanvraag verdiende en op heden nog altijd verdient, en een stuk waaruit blijkt dat zij samenwoont met haar zoon in België, als bewijs dat zij te zijner laste is.

De Raad stelt vast dat de stukken waarmee de verzoekende partij haar argumenten kracht bij poogt te zetten de volgende zijn: een aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen voor het inkomstenjaar 2008, verschillende loonbrieven, twee verklaringen van werkgevers en een uittreksel uit het bevolkingsregister waaruit zou moeten blijken dat zij reeds geruime tijd samenwoont met de referentiepersoon. Deze stukken werden blijkens het administratief dossier niet overgemaakt aan de verwerende partij. Dienvolgens kan het deze laatstgenoemde partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande deze stukken, nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld. Ze kunnen de Raad er dan ook niet toe brengen de bestreden beslissing onwettig te bevinden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn

beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens worden voorgelegd na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395) en op die manier zelf de gegrondheid van de aanvraag te gaan beoordelen. Immers kan de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

2.6. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat geen van de aangevoerde schendingen kan worden aangenomen ten opzichte van het besproken tweede motief van de bestreden beslissing. Dienvolgens blijft dit motief overeind en heeft de verzoekende partij geen belang, zoals dat reeds onder punt 2.4 was gesteld, bij de grieven ten opzichte van het eerste in de beslissing opgenomen motief. Het beroep moet dienvolgens worden verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS